

Nu ska jag berätta om min farfarsfar som heter Jonathan. / Han finns för länge sen, i den tiden som kallas Förritiden, / där jag aldrig har varit. Han är i den gamla tiden, / som är före den tiden / som är nu.

I Förritiden bor Natan med pappa och morbröderna och tant Emmi som ligger i soffan och sjunger, de bor i en stuga med ett rum som också är kök, den ligger långt inne i skogen bland träd och vilda djur. Natan är sju år och det är han som lagar maten och hugger veden för morbröderna säger att de huggit sig i benet och pappa är i skogen. Natan går långa vägar med pappa i skogen och sätter ut snaror för olika djur. En dag kommer en man i uniform till häst och säger att alla barn måste gå i skolan. Pappa vill inte släppa iväg Natan, men Natan vill, och till sist får han lov. Fröken, som är från Kalmar i Småland, är som en ängel. Alla barnen är alldeles tysta. Så småningom lär de sig de olika bokstäverna och ibland får Natan stanna över hos Fröken och hon berättar om Kalmar. En dag när Natan kommer fram till skolan brinner den. Fröken är hemlös liksom skolan. Natan bjuder allihop hem till sig. Och från den dagen är det skola hemma hos Natans pappa och morbröder och tant Emmi. Alla böckerna utom en har brunnit upp, så barnen får se bilderna inne i sina huvuden när fröken berättar. Fröken bor också hemma hos Natans. Hon säger att hon heter Marie Louise. Men pappa och Natan är blyga för henne. En dag när terminen är slut går hon iväg, pappa och Natan vinkar och vinkar. Det enda de har kvar är den ensamma boken med bokstäver och bilder.

Natan får aldrig mer gå i någon skola. Men en dag far han ut i världen och gifter sig och får barn och blir farfar och så småningom farfarsfar.